

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' אלא צביזנב. עין
צפרש"י על התורה
צראשית א כה: תוס' ד"ה
הרביב וכו' מבעיא ליה
לר' אושעיא. עין לקמן
פז ע"צ תוס' ד"ה
ולאפוקי:

מוסף רש"י

מקרינן תרתי משמע.
 דסחם מקרינן לא קרינן
 (בשבת כהנא.) ויתבאר להי
 משור פה. אמר דוד
 ויתבאר להי תפלימי משור,
 שביים שהיה שור דרשינן
 אמוי וים שגליל דכתיב
 שור אר שגליל וגו', הרי
 שור וגמור כפר שהיא
 חסר אשפליי מקרינן לא
 פה (ע"ז ה.) בקומה
 נברא. שור עם קרינן
 מגדליין. שור שיהא ראש
 מתלה ומנחול קרינן
 קדומת לפרמיו (ע"ס.)
 דבעתה נברא. שאלם
 אם תפלין נבראול ואמרו
 אין יריה יא. ושמ: דרשתא.
 בצריכו. כמעט לא חד
 ואחד ונדפסו לא אחד

רי

להדי יומא. נגד השמש: דאליצים ליה נחמא. חתקן לו סעודה:
לגירא דרבינא. על שפת נהר ששמו רבינא: דריות עלמא. להתקדן
שם חילותיו והוא נמכוין למקום שמהא רוח שולטת בו: נשניס
לימא. טאטו לים: נשואי. מכדי: הבית: ונחאי. מרבלי הבית
במים מפני אבק העולה וזכר הס
כלו לאכול כל זה: אי הכי. דנפשי
חילותיו כ"כ לא מנאנא: מספוריא. **דיושלטייר** ש"לעו": דוללי. אשקניי"ש.
וסמן זה היה למחורשים: ספר דוללי.
דישבורירי"ד: משקל לא שקיל.
הטובה משנתנה: שור. דרכו להיות
אזכרתן ופרסתן גזל כס רחבה
פרסות רחבות: אנכסיה. ונבו:
שור שקריבו אדם הראשון. כדלמרינ
בלפני אדיהן במסכת ע"ז (דף ט:).
מקרין מפריס. בשור של אדם הראשון
קאי: קרינו קודמין לפרסותיו. שכל
שוורים פרסותיהם נולדות עמוס
וקרנותיהם גדלים לאחר זמן אבל של
מעשה בראשית צדמותם נבדלו
ובקרינן וכשאלא מן הארץ נבדלו
מחלה נמלאו שקדמו קרנותיו לפרסותיו:

(ט) בקומתם נבראו. ולפיכך קדמו קרנותיו
 שהרי עמו נוצרו ויאלו תחלה והיינו
 שור פר ביום שהיה שור היה גדול
 כפר. שור בן יומו קרוי שור כדכתיב
 (ויקרא כג) שור כי יולד פר קיימא
 לן בן שלש (פרה פ"א משנה ג):
מקדון תרסי משמע. שכן סתם
 שורים: **לדעס.** שהודיעם שיצראם
 והם יאלתו: **ללציונס.** צדמות שצחרו
 להם: **שר העולם.** מלאך הממוניה:
 בצללות נאמר למינוהו עושה פרי
 למינו אבל בזרעים לא נאמר בצללותם
 למינו אבל שיצראם נאמר מוריע
 זרע למינו: **שיאין דרנן ללאס**
בערבוניה. מהיה גדולים הן וענפיהן
 מרובין ואין ראויין ליגדל רלופים
 ותכופים כי אס מפוזרים: **אמר**
הקצ"ה למינוהו. שיאל כל אינן צעמנו
 ברחוק מפזירו שיאל לו היכר: **אנו.**
 שרבים אנו ודרכנו ללאס תכופין
 ומעורבצין ללאס אין נוהיה ללאס
 כל ערבצ ללאס הרי איין אנו ניכרין
 זה מזה על אסת כמה וכמה: **ישמה**
ה' במעשיו. שכולן זוהירין במלותיו:

רי

חיונא ליה אול אוקמיה להדי יומא בתקופת
תמוז א"ל איסתכל ביה א"ל לא מצינא א"ל
יומא דחד משמשי דקיימי קמו דקודשא
ברוך הוא אמרת לא מצינא לאיסתכלא ביה
שכינה לא כל שכן אמר ליה קיסר לרבי
יהושע בן חנניה בעינא דאיציבת ליה נהמא
לאלהיכו אמר ליה לא מצית אמאי נפיש
הילוותיה א"ל איברא אמר ליה פוק צבית
לגידא דרבינתא דרוחא עלמא טרח שיתא
ירחי קייטא אתא זיקא כנשיה לימא טרח
שיתא ירחי דסיתוא אתא מיטרא טבעיה
כימא א"ל מאי האי אמר ליה הני כנושאי
זולחאי דאתו קמיה א"ל אי הכי לא מצינא
א"ל בת קיסר לר' יהושע בן חנניה אלהיכון
נגרא הוא דכתיב יהמקרה במים עליותיו
אימא ליה דנעביר לי חדא מסתוריתא אמר
לחיי בעא רחמי עלה ואינגעה אותבה בשוקא
דרומי ויהבי לה מסתוריתא דהוו נהיגי דכל
דמנגע ברומי יהבו ליה מסתוריתא וייתב
בשוקא וסתר דוללי כי היכי דליחזו אינשי
ולבעי רחמי עליה יומא חד הוה קא חליף
התם הות יתבא וסתרה⁶ דוללי בשוקא
דרומאי אמר לה שפירתא מסתוריתא דיהב
ליך אלהי אמרה ליה אימא ליה לאלהיך
לשקול מאי דיהב לי אמר לה אלהא רידן
⁷מיהב יהיב משקל לא שקיל אמר רב יהודה
שור כרסתן ופרסתן רב רישיה ורב גנובתיה
וחילופא בחמרא למאי נפקא מינה⁸ למקח
ויממכר ואמר רב יהודה⁹ שור שהקריב אדם
הראשון קרן אחת היתה לו במצחו שנאמר
¹⁰ותיטב לה¹¹ משור פר מקרין מפרים מקרין
תרתין משמע אמר רב נחמן מקרן כתיב
ואמר רב יהודה שור שהקריב אדם הראשון
¹²קרניו קודמות לפרסותיו שנאמר ותיטב לה¹³
משור פר מקרין מפרים מקרין ברישא והדר
מפרים מסייע ליה לר' יהושע בן לוי¹⁴ דאמר
רבי¹⁵ כל מעשה בראשית בקומתן נבראו
שנאמר ויכולו השמים והארץ וכל צבאם אל
יבי חנינא בר פפא¹⁶ ידי כבוד ה' לעולם ישמח
ומרו בשעה שאמר הקב"ה¹⁷ למיניהו באילנות
אם רצונו של הקב"ה בערבוכיא למה אמר
לנות שאין דרכן לצאת בערבוכיא אמר הקב"ה
חדח יצא למינו פתח שר העולם ואמר יהי כבוד
עין רבינא¹⁸ הרכיב שני דשאים זה על גב זה
לר'

בן כדאיתא פרק ארבע מיתות (סנהדרין ס.) ונפלאן קן מ
 גלגלם שדך לא תזרע כלאים והיינו בהרכבה דומיא דב
 מיניהו לאיסור כלאים משמע בדמוכה בסוף שור שגגה אה
 יהו מיבשה או לא ומציעא קן חי הוי הרכבה ירק צירק כמו
 קמי לך כבר דלא הוה ידעינן דלמיניהו אתא לאיסור כלל
 חוקותי ׀ שחקקתי לך כבר במרה ווא״ט ׀ הא פריך התם אל
 נוקמינן האי אבני נח אלא משום דלאשכחן נמי דכתיב למיניהו
 לא קאי אבני נח ומשני דהתם כתיב חוקותי בתר ושמרתם

מ.

עין משפט
נר מצוה

רנב א מ"י פ"א מהל'
כלאים הלכה ה סמג
לאוין רעט טוש"ע י"ד סי'
רנב סעיף ג:

תורה אור השלם

1. המקרה השם עבים
רכבו המהלך על כנפי
רות; תהלים ק' ד
2. והטיב לך משור פר
מקור מפרס;
3. ויכלו השמים והארץ
וכל צבאם;
4. יהי כבוד יי לעולם
ישמח יי במעשיו;
5. ויאמר אלהים תדשא
הארץ דשא עשב ומרע
וער עץ פר עשה פר
למנו אשר ורעו בו על
הארץ ויהי כן

לעזי רש"י

דיווש לטייר"ש
 [דישבולטויר"ש]. מסללה
 (מתקן להתרת פקעות).
 אשקניי"ש
 [אישיקניא"ש]. דוללות.
 דיטבוירי"ד
 [דיטבוירי"ד]. לסתור.

רבינו גרשום

ונציבות ליה לחמו.
 כלומר בענין לזכרה לו
 כיה: פוק צבית. כלומר
 הכן לו הכירה אגודה
 רימא: כנושא. כלומר
 מכביר וזולא וזולא
 מולפין הרחבה הרוח
 והשגשום: מספורית.
 וזולא: כלו נושה בה
 מלאכת: פרוסתין.
 כלומר סימון של שר
 כרס: גדול ופרוסתין
 גדולות: מאי נפק מיה
 למקח וממכר. כלומר
 מי שסוכר שור לחברו
 כרסתן ופרסתן איבעי
 ליה למיהב: מסייע ליה
 ריביל: כלומר מא דאמר
 שר יהודה שור שהקביר
 אדם הראשון קרנותיו
 קרומות לפרסותיו מסייע
 ליה לריביל דאמר לו
 מעשה בראשית בקומותן
 בראו כל מה ששנית
 ליהוה לו לאחר מכן
 בראו עמו וכשנברא בין
 במה בין אדמ"ק נברא
 תחלה הראשון וכשנברא
 הראשון היה קרינס בראש
 ואח"כ נבראו הפרסות:
 לעיבתם בראו. כלומר
 הקב"ה שאל להם רצונכם
 שאברא אתכם: ליהוה
 נבראו. ככלל

נבראו.